

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Кулик Я.І.

аспірант,

Академія державної пенітенціарної служби

МОДЕЛІ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ СПОРТУ В УКРАЇНІ ТА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

В сучасних умовах розвиток спорту в Україні перебуває на досить низькому рівні, що підтверджують результати Олімпійських ігор (1996, 2000, 2004 роки по 27 медалей; 2008 – 23 медалі; 2012 – 20 медалей; 2016 – 11 медалей) (за основу бралися насамперед показники літніх Олімпійських ігор). Така тенденція в першу чергу є наслідком неналежної організації державного управління у сфері спорту, оскільки в нашій державі постійно відбуваються реформування міністерства, яке відповідальне за розвиток спорту. Остання реформа продемонструвала, що спорт було поєднано з сферами культури та молоді, що за своєю природою не в повній мірі відповідає прагненню відродити спорт. Тому, питання подальшого реформування у сфері є питанням часу. Проведення реформи державної політики у сфері спорту, яка зазначена у Стратегії розвитку України – 2020, вказує на необхідність дослідження державного управління у сфері спорту України та зарубіжних країн.

На сьогодні в Україні головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв, державної мовної політики, охорони культурної спадщини, фізичної культури і спорту, національно-патріотичного виховання, популяризації України в світі, музейної справи, державного іномовлення, інформаційного суверенітету України та інформаційної безпеки, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, у молодіжній сфері, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сферах

кінематографії, відновлення та збереження національної пам'яті, міжнародних відносин, релігії та захисту прав національних меншин в Україні є Міністерство культури, молоді та спорту України. Крім того, Міністерство культури, молоді та спорту України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів), інформаційній та видавничій сфері, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері телебачення і радіомовлення [1].

Отже, як ми бачимо, до відання Міністерства культури, молоді та спорту України належить досить велика кількість сфер управління, що на нашу думку є не досить доречним для якісного розвитку спорту в нашій державі.

Разом з тим, реформування у сфері спорту має певні позитивні ознаки. Так, зокрема, наприкінці 2019 року було утворено Державне агентство спорту, яке є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра культури, молоді та спорту і який реалізує державну політику у сфері фізичної культури і спорту, а основними завданнями останнього є: реалізація державної політики у сфері фізичної культури і спорту; внесення на розгляд Міністра культури, молоді та спорту пропозицій щодо формування державної політики і нормативно-правового регулювання у сфері фізичної культури і спорту, а також фінансового забезпечення проєктів та заходів у відповідній сфері згідно з державними програмами та законодавством; здійснення управління об'єктами державної власності, віднесеними до сфери його управління [2].

На наше переконання, такі зміни з одного боку мають позитивний зміст, оскільки сфера спорту вперше виведена хоч і не на рівні міністерства, а на рівні агентства на самостійний рівень, що свідчить про посилення ролі спорту в житті суспільства і держави, проте з іншого боку утворення державного агентства спорту, як і інших агентств, які було утворено внаслідок реформи проведеної урядом, може призвести до трансформації міністерства культури, молоді та спорту в інше міністерство, про що постійно точаться дискусії. В такому

випадку «спорт» може взагалі зникнути з назви профільного міністерства, а це означатиме, що спорту буде відведено другорядне місце в державі.

Разом з тим, слід зазначити, що міністерство спорту в чистому вигляді на сьогодні практично не зустрічається в державах. Винятком з цього правила є Бразилія та Російська Федерація, де функціонує самостійне Міністерство спорту (це є першою моделлю здійснення державного управління у сфері спорту).

В свою чергу, в інших державах спорт застосовується в різних конфігураціях – існують практично в кожній країні Європи, в тому числі й тих, що входять до Євросоюзу. Наприклад, в Польщі функціонує Міністерство спорту і туризму, Міністерство освіти, молоді та спорту в Чехії, Міністерство спорту та туризму республіки Білорусь, Міністерство молоді та спорту Франції, Міністерство освіти, культури і спорту Іспанії, Міністерство освіти, культури, спорту, науки технологій в Японії

Тобто, як ми бачимо, в вищезазначених державах спорт як сфера публічного управління існує в рамках конфігурації з іншими галузями, якими як правило виступають туризм, молодь, культура, освіта, наука тощо. До такої моделі управління у сфері спорту належить і Україна.

Разом з тим, в деяких державах взагалі немає згадки в назвах міністерств про спорт. Сфера спорту в Італії регулюється Міністерством культурної спадщини та культурної діяльності і туризму, в Німеччині управління в сфері спорту здійснюється окремим департаментом, в США та Китаї управління в досліджуваній сфері здійснюється урядовими агентствами. Тобто, це третя модель управління у сфері спорту [3].

Таким чином, проаналізувавши особливості державного управління у сфері спорту ми дійшли до висновку, що на сьогодні існує три моделі управління в сфері спорту: 1) існування самостійного Міністерства спорту, яке визначає державну політику у сфері спорту та фізичної культури (Бразилія, Російська Федерація); 2) існування міністерства, в межах якого окреме місце відведено спорту (Польща, Чехія, Франція); 3) управління спортом на рівні агентства. На нашу думку, зважаючи на те, що спорт повинен

залишатися окремим пріоритетним напрямком державної політики в Україні то вважаємо за доцільне функціонування в Україні першої або другої моделі державного управління в сфері спорту. На сьогодні це друга модель, але в подальшій перспективі вбачаємо за доцільне утворення окремого Міністерства спорту (Міністерства спорту та фізичної культури).

Список використаних джерел:

1. Деякі питання діяльності Міністерства культури, молоді та спорту: Постанова Кабінету Міністрів України від 16.10.2019 № 885. *Офіційний вісник України* від 15.11.2019. 2019 р., № 88, стор. 88, стаття 2942.
2. Деякі питання діяльності Державного агентства спорту: Постанова Кабінету Міністрів України від 24.12.2019 № 1160. *Офіційний вісник України* від 24.01.2020. 2020 р., № 6, стор. 90, стаття 277.
3. Ткач А. Кто и как управляет спортом в ведущих странах мира. URL: <https://ua.tribuna.com/others/1025438160.html> (дата звернення: 02.03.2020).

Таможня О.О.

аспірант,

Університет державної фіскальної служби України

ХАРАКТЕРИСТИКА ПРОВАДЖЕНЬ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ ПРОКУРАТУРИ

Різні аспекти провадження у справах про адміністративні правопорушення розглядали у своїх роботах такі українські вчені, як В.Б. Авер'янов, Ю.П. Битяк, В.В. Богуцький, С.С. Гнатюк, І.П. Голосніченко, С.М. Гусаров, Е.Ф. Демський, Є.В. Додін, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпаков, А.Т. Комзюк, О.В. Кузьменко, О.І. Остапенко, які внесли значний вклад у розвиток адміністративного процесуального права.

Як визначено у ст. 7 КУпАП, реалізація принципу законності визначається в тому, що ніхто не може бути підданий заходам впливу